

A N N E

Casa cu frontoane verzi

L.M. MONTGOMERY

---

vol. 2

A N N E

Casa cu frontoane verzi

Traducător — Aura Pandelescu

PREȘTIA

Capitolul 20   Imaginație fără frâu

La Green Gables sosi din nou frumoasa, capricioasa și șovăielnica primăvară canadiană, care se întindea peste aprilie și mai într-o salbă de zile răcoroase și proaspete, cu apusuri de coral, și care aducea învierea minunată a naturii. Pe ramurile arțarilor de pe marginea Potecii Îndrăgostiților se iviră muguri roșii, iar în jurul Izvorului Nimfelor firișoare încovrigate de ferigi săltau din pământ. În depărtare, pe terenurile sălbătice, în spatele casei domnului Silas Sloane, răsăriră florile-de-mai, dulci steluțe albe și roz pitite sub frunzele maronii. Într-o după-amiază aurie, toate fetele și toți băieții s-au întors acasă, în lumina limpede a apusului, cu brațele și coșurile încărcate de captura florală.

– Îmi pare foarte rău pentru oamenii care trăiesc în locuri unde nu cresc flori-de-mai, zise Anne. Diana spune că poate au altceva mai bun, dar nu poate exis-

ta ceva mai frumos decât florile-de-mai, nu-i așa, Marilla? Diana mai zice și că dacă nu știu cum arată, n-au cum să le regrete. Eu cred totuși că asta trebuie să fie cel mai trist lucru. Cred că ar fi TRAGIC, Marilla, să nu știi cum arată florile-de-mai și NICI să nu le regreți. Știi ce cred eu că sunt florile-de-mai, Marilla? Cred că sunt sufletele florilor care au murit anul trecut și acesta este raiul lor. Oricum, azi a fost minunat. Am luat prânzul într-o vâlcea plină de mușchi, lângă o fântână veche, un loc foarte romantic. Charlie Sloane l-a provocat pe Arty Gillis să sară peste ea, și Arty chiar a sărit pentru că nu poate să refuze o provocare. Nimeni din școală nu refuză. E foarte LA MODĂ acum provocarea. Domnul Phillips i-a dat lui Prissy Andrews toate florile pe care le-a cules și chiar l-am auzit spunând: „Cele frumoase pentru frumoasa mea.” A luat-o dintr-o carte – sunt sigură –, dar arată că are totuși puțină imaginație. Și mie mi s-au oferit niște flori-de-mai, dar le-am refuzat cu dispreț. Nu-ți pot spune numele persoanei pentru că am jurat că nu-i voi pronunța niciodată numele. Ne-am făcut cu toții coroane de flori-de-mai și le-am pus la pălării, iar când a venit momentul să ne întoarcem acasă, am mers în procesiune, doi câte doi, împodobiți cu buchete și coroane și cântând „Casa mea de pe deal”. A fost foarte

emoționant. Toată familia lui Silas Sloane a ieșit în grabă să ne vadă și toți pe care îi întâlneam pe drum se opreau să ne privească. Chiar am făcut furori.

– Nici nu mă miră, cu asemenea comportament neghiob, răspunse Marilla.

După florile-de-mai veni rândul violetelor, care învăluiră întreaga Vale Violetă în indigo. Anne o străbătea când mergea spre școală cu pași reverențioși și priviri adulate, ca și când ar fi pășit pe pământ sfânt.

Îi spuse Dianei:

– Oarecum, când merg pe aici, nu-mi pasă dacă Gil... dacă oricine din clasă mă întrece. Dar când sunt la școală, totul se schimbă și îmi pasă la fel de mult ca oricând. Sunt atâtea Anne diferite în mine. Uneori cred că din cauza asta creez atâtea probleme. Dacă aș fi doar una singură, ar fi mult mai confortabil, dar n-ar fi nici pe jumătate la fel de interesant.

Într-o seară de iunie, la vremea când orhideele își deschideau din nou mugurii rozalii, brotăceii cântau cu glas lămurit și moale în mlaștinile din jurul Lacului Apelor Strălucitoare, iar câmpurile de trifoi și pădurile înmiresmate de brazi își revărsau parfumul în aer, Anne stătea la fereastra camerei sale. Învăța, dar se înserase și se întunecase prea mult ca să

mai vadă să citească, și căzu, în schimb, într-o reverie cu ochii larg deschiși, cu privirea îndreptată peste ramurile Crăiesei Iernii împodobită din nou cu valuri de flori.

În toate punctele importante, camera de la răsărit nu se schimbase prea mult. Pereții erau la fel de albi, perna de pe canapea la fel de tare, scaunele la fel de bătoase și de galbene, însă atmosfera camerei se transformase. Se umpluse de o personalitate vie și tumultuoasă, ce părea independentă de cărțile școlarești, de rochiile și fundele și chiar de vaza albastră de pe masă plină cu ramuri înflorite. Parcă toate visele cu ochii deschiși și cu ochii închiși ai locuitoarei sale luară o formă vizibilă – deși nu palpabilă –, și tapițaseră camera goală cu marama de curcubeu și raze de lună. În acel moment, Marilla intră în cameră cu șorțurile pentru școală proaspăt călcate. Le atârnă peste un scaun și se așează cu un scurt suspin. În acea după-amiază avusese una din migrenele de care suferea și, cu toate că durerea se retrăsese, se simțea slăbită și „sleită de puteri”, după cum spunea ea. Anne o privi cu duioșie.

– Așa mi-aș fi dorit să am eu migrena în locul tău, Marilla! Aș fi suportat-o cu bucurie pentru tine.

– M-ai ajutat, fiindcă te-ai ocupat de treburi și m-ai lăsat să mă odihnesc. Te-ai descurcat mai bine și ai făcut

mai puține greșeli decât de obicei. Sigur că nu era neapărat nevoie să apretezi batistele lui Matthew! Și, în general, când cineva pune o plăcintă la cuptor ca să o încălzească pentru cină, o și scoate când e caldă, nu o lasă să se ardă. Însă văd că tu ai altă metodă.

Migrenele întotdeauna o făceau pe Marilla ușor sarcastică.

– Vai, îmi pare atât de rău! zise Anne cu regret. Nici măcar nu m-am mai gândit la plăcintă din secunda în care am pus-o la cuptor, deși simțeam INSTINCTIV că lipsește ceva de la masa de seară. Mă hotărâsem azi-dimineață, când m-ai lăsat să mă ocup de gospodărie, să nu-mi imaginez nimic, ci doar să mă gândesc la lucrurile de făcut. M-am descurcat destul de bine până am pus plăcinta la cuptor, dar apoi am fost irezistibil tentată să-mi imaginez că sunt o prințesă vrăjită, închisă singură într-un turn, și că un cavaler chipeș, călare pe un cal negru ca pana corbului, vine să mă salveze. Așa am ajuns să uit de plăcintă. Nu mi-am dat seama că am apretat batistele. Cât am călcat m-am tot gândit la un nume potrivit pentru o insulă pe care eu și Diana am descoperit-o în susul râului. E cel mai fermecător loc, Marilla. Cresc doi arțari pe ea și râul curge în jurul ei. În final, mi-a venit gândul să o

numim Insula Victoria, pentru că am descoperit-o de ziua Reginei. Și eu, și Diana suntem foarte fidele Reginei. Îmi pare totuși rău pentru plăcintă și batiste. Aș fi vrut să fiu extrem de cuminte azi, pentru că sărbătorim ceva. Îți amintești ce s-a întâmplat anul trecut în aceeași zi?

– Nu, nu-mi amintesc nimic deosebit.

– Oh, Marilla, a fost ziua în care am venit la Green Gables. Nu o voi uita niciodată. A fost punctul de turnură din viața mea. Sunt de un an aici și sunt foarte fericită. Sigur că am necazurile mele, dar pot să le depășesc. Îți pare rău că m-ai păstrat, Marilla?

– Nu, nu-mi pare rău, răspunse Marilla, care uneori se întreba cum putuse trăi înainte ca Anne să ajungă la Green Gables. Nu-mi pare rău. Dacă ți-ai terminat lecțiile, te-aș ruga să mergi până la doamna Barry și să o întrebi dacă îmi poate împrumuta tiparul șorțului Dianei.

– Oh, dar... dar este prea întuneric afară.

– Prea întuneric?! De-abia apune soarele! Și n-ar fi prima oară când ai pleca noaptea de acasă.

– O să merg dimineața devreme.

– Ce idei ți s-au mai vârât în cap acum, Anne Shirley? Vreau tiparul ca să îți fac un șorț nou în seara asta. Mergi acum, și grăbește-te!

– Atunci va trebui să merg pe drumul mare, zise Anne în timp ce își luă cu reticență pălăria.

– Cum să mergi pe drumul mare și să pierzi jumătate de oră?

– Nu pot merge prin Pădurea Bântuită, se văită Anne. Marilla se holbă la ea.

– Auzi, Pădurea Bântuită! Ai înnebunit? Ce mai e și Pădurea Bântuită?

– Pădurea de molizi de dincolo de pârâu, șopti Anne.

– Prostii! Nu există păduri bântuite niciunde. Cine ți-a povestit asemenea lucruri?

– Nimeni, mărturisi Anne. Eu și Diana ne-am imaginat că pădurea este bântuită. Toate locurile din împrejurimi sunt atât de OBIȘNUITE. Am inventat povestea ca să ne amuzăm și am ales dumbrava de molizi pentru că e atât de mohorâtă... O, ne-am imaginat cele mai înspăimântătoare lucruri: că o doamnă în alb se plimbă pe marginea pârâului chiar pe la ora asta și își frânge mâinile de disperare, tânguindu-se cu jale. Apare atunci când urmează o moarte în familie. Iar fantoma unui copil ucis bântuie Pustiul Hoinarilor. Se strecoară prin spatele tău și își pune mâna rece pe a ta, uite așa. O, Marilla, mă trec fiorii numai când mă gândesc. Mai e și un om fără cap care se plimbă în sus și-n

jos pe potecă și schelete care te privesc fioros de printre ramuri. O, Marilla, nu aș trece prin Pădurea Bântuită după înserat pentru nimic în lume. Sunt sigură că, din spatele copacilor, ființe albe și-ar întinde mâinile după mine.

– Cine a mai pomenit așa grozăvii?! exclamă Marilla, care amuțise de uimire. Anne Shirley, vrei să spui că tu chiar crezi în toate prostiile pe care ți le-ai imaginat?

– Nu NEAPĂRAT că aș crede în ele. Cel puțin, ziua nu cred în ele. Dar după apusul soarelui, e altceva. Atunci apar fantomele.

– Anne, nu există fantome.

– Ba da, Marilla, zise Anne cu nerăbdare. Cunosco oameni care le-au văzut. Și sunt chiar oameni respectabili. Charlie Sloane spune că într-o noapte bunica lui l-a văzut pe bunicul lui venind cu vacile după ce fusese îngropat de un an. Știi doar că bunica lui Charlie Sloane n-ar spune cu niciun chip o minciună. E o femeie foarte credincioasă. Iar tatăl domnului Thomas a fost urmărit acasă de un miel de foc care avea capul tăiat și mai atârna doar de o pieleță. A zis că știa că e sufletul fratelui lui, care îl avertizează că va muri în nouă zile. Nu a murit atunci, ci peste doi ani, deci vezi că a fost adevărat. Iar Ruby Gillis spune...

– Anne Shirley, întrerupse Marilla cu fermitate, nu

vreau să te mai aud vreodată cu asemenea scorneli. Am avut îndoieli în privința imaginației tale, și, dacă acesta este rezultatul, nu voi mai îngădui așa ceva. Vei merge acum la familia Barry prin dumbrava de molizi ca să-ți fie învățătură de minte. Și să nu mai aud vreodată un cuvânt despre păduri bântuite!

Anne putea plânge și argumenta cât dorea – ceea ce și făcu, pentru că frica ei era foarte adevărată. Imaginația îi scăpase de sub control și, la cădea nopții, se temea de moarte de dumbrava de molizi. Însă Marilla era de neclintit. O luă pe sus pe văzătoarea de stafii până la pârâu și îi porunci să treacă direct peste pod și prin sălașurile întunecoase ale doamnelor tânguitoare și ale fantomelor fără cap.

– Marilla, cum poți fi atât de crudă? suspină Anne. Ce te-ai face dacă o ființă albă chiar m-ar fura?

– Îmi asum riscul, răspuse impasibilă Marilla. Știi că nu vorbesc degeaba. Te vindec eu de imaginat fantome. Acum, înainte!

Anne porni înainte. Adică trecu tremurând peste pod și apoi pe poteca îngrozitor de întunecată. Nu avea să uite niciodată plimbarea aceea. Se căi amarnic pentru frâul liber pe care îl dăduse imaginației. Goblinii imaginari stăteau pitiți în fiecare umbră din jurul ei și își întindeau mâinile reci și

scheletice să apuce fetița care și-i imaginase. O coajă albă de mesteacăn, purtată de vânt din vâlcea până la poalele dumbrăvii, îi făcu inima să stea în loc. Scârțâitul prelung al unor ramuri vechi care se frecau una de alta născură pe fruntea ei broboane reci de sudoare. Zborul liliecilor în întunericul de deasupra îi păreau a fi aripile unor creaturi nepământești. Când ajunse la câmpul domnului William Bell, îl străbătu în goană, ca și când o armată de ființe albe o urmăreau, și ajunse la ușa casei Barry cu respirația atât de sacadată, încât abia mai putu rosti pentru ce venise. Diana nu era, așa că nu avea niciun motiv să zăbovească. Trebuia să dea piept cu înfiorătorul drum înapoi. Anne se întoarse cu ochii închiși, preferând să-și spargă capul de ramuri decât să vadă vreo ființă albă. Când păși pe podul de lemn, răsuflă îndelung de ușurare.

– Deci, nu te-a prins nimic? zise Marilla, lipsită de compasiune.

– Oh, Mar-Marilla, o să-să mă m-mulțumesc doar cu locuri o-bișnuite de acum.

5	Capitolul 20	Imaginație fără frâu
15	Capitolul 21	Un gust nou
31	Capitolul 22	Anne este invitată la ceai
38	Capitolul 23	Anne eșuează într-o provocare de onoare
49	Capitolul 24	Domnișoara Stacy și elevii ei organizează un spectacol
56	Capitolul 25	Matthew insistă asupra mâneșilor bufante
71	Capitolul 26	Cum a luat naștere Clubul Povestitoarelor
83	Capitolul 27	Vanitate și necaz
94	Capitolul 28	Nefericita zână a florilor
106	Capitolul 29	Un veac în viața Annei
120	Capitolul 30	Organizarea clasei pentru Queen's
138	Capitolul 31	Unde izvorul se varsă-n râu
148	Capitolul 32	Lista de admitere este tipărită
160	Capitolul 33	Spectacolul de la hotel
175	Capitolul 34	Elevă la Queen's
186	Capitolul 35	Iarna la Queen's
194	Capitolul 36	Gloria și visul
203	Capitolul 37	Cosașul al cărui nume este Moartea
213	Capitolul 38	Cotitura din drum

L.M. Montgomery Anne of Green Gables

Traducător/ Aura Pandelescu

Redactor/ Claudia Popescu

Ilustrație copertă/ Andra Pavel

Layout/ Andreea Mihaiu

Tipar/ Artprint

Editura Predania/ București

www.predania.ro

Distribuție/ Supergraph